

Imreh András

ÖREGEMBER ŐSZI KERTBEN

Egyszerre érik minden. S egyre hull a
véget nem érő jégeső: dió,
lottyadó naspolya, dinnyényi alma
zuhog, mintha a gravitáció

nőtt volna meg. Hogy már csak kalapban
merek kijönni! S hiába szedem
fel még sötétedés előtt a nappal
lehullt szemeket, hogy nyugtom legyen,

ha máskor nem, legalább éjszaka –
nem hagy ez a potyogás, a redőnyön
is átszivárgó rothadás szaga.
S hogy mi lesz ennyi gyümölcssel. Befőznöm

felesleges, kidobni nincs erőm.
Telve minden lábos. Lábos? Veder,
vájdling. A kislavór. Gond az öröm-
ből, bőségből szükség lesz. Kár. De mert

zaklat a szétrepedt növényi hús,
összerándult, megpetyhüdt körtebőr,
kukacrágta, elrozsdállt alagút
a mag felé, s e mindenfelől

áradó édeskés búz – nyári tyúkól
megolvadt kátránypapírja alatt
tyúkszar, hullt pihe, friss tojás szagából
lassan érlelődő, savanya szag –,

muszáj vackolódnom itt, míg e rossz szag
el nem lep teljesen, amíg kezem,
hajam, összes pórusom be nem issza
végleg... – Erősen verejtékezem.

SZONETT

Én nem vagyok öreg. Csak kedvelek
egyedül lenni, uldögélni, várni,
időt húzni, sajnálom, ha már ki
kell dobni szennyes alsóingeket,

eléggé földegesítenek
a személyemet érintő baráti
jótanácsok, ragaszkodom, akármi
áron, az egyes bútorelemek

mindenkor épp adott állapotához,
örülök, ha helyettem más határoz,
néhány jobban induló mondatom

indokolatlanul abbahagyom.

Tóth Krisztina

REGGELI REPÜLŐTÉR

Feszített tükrű csönd közöttünk,
két végén égő cigaretta:
Kifutópálya.
Ködszítálás,
lélegzetünk zimankós turbinái.
Mint egy reggeli repülőtér,
tele széllal és búcsúzással